

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **M. A. H. M., st. příslušnost Bangladéšská lidová republika**

zastoupen JUDr. Ludvíkem Hynkem
sídlem Václavské nám. 37, 110 00 Praha

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2017, č. j. MV-66983-4/SO-2014

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2017, č. j. MV-66983-4/SO-2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 7. 2013, č. j. OAM-09560-10/DP-2013 (dále též jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též jen „s. ř.“) zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce podle § 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) o prodloužení doby

platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání.

2. Správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že řízení zastavil z toho důvodu, že žalobce ani po výzvě neodstranil nedostatky žádosti a nedoložil všechny požadované náležitosti potřebné k vyhovění jeho žádosti. Toto rozhodnutí následně potvrdila napadeným rozhodnutím žalovaná, která uvedla, že spisový materiál neobsahoval požadované rozhodnutí úřadu práce o prodloužení povolení k zaměstnání na požadovanou dobu.
3. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí navrhuje zrušit z důvodu nezákonného postupu žalované spočívajícího v nesprávném právním posouzení rozhodnutí ze dne 29. 11. 2013, č. j. OAM-75855-20/DP-2012 (pozn. soudu - žalobce měl zřejmě na mysli rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nikoliv odkazované rozhodnutí), které je podle žalobce nezákonné z důvodu nedodržení lhůt stanovených v zákoně o pobytu cizinců. Dále žalobce správním orgánům obou stupňů vytkl přehnaný formalismus při posuzování jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu; namítl, že doklad o účelu pobytu, tj. povolení úřadu práce, správnímu orgánu včas doložil, a správní orgán tak měl rozhodnout o žádosti žalobce včas.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání s platností ode dne 15. 3. 2012 do dne 14. 3. 2013. Dne 13. 2. 2013 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti tohoto pobytu za stejným účelem. K žádosti však ani po výzvě správního orgánu prvního stupně nepředložil aktuální a platné rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání. Žalovaná uvedla, že rozhodnutí o povolení k zaměstnání je vydáváno na určitou dobu a pokud účastník řízení, tedy žalobce, nepředložil aktuální rozhodnutí o povolení k zaměstnání na požadovanou dobu pobytu, nebylo možno o jeho žádosti meritorně rozhodnout. Pro úplnost žalovaná dodala, že žalobcem zmiňované rozhodnutí č. j. OAM-75855/DP-2012 se netýkalo jeho osoby.
5. Ze spisového materiálu vztahujícího se k projednávané věci soud zjistil, že ode dne 15. 3. 2011 do dne 14. 3. 2013 žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání.
6. Dne 13. 2. 2013 podal žalobce prostřednictvím provozovatele poštovních služeb ke správnímu orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání podle § 44a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Tato žádost byla správnímu orgánu doručena dne 14. 2. 2013. K žádosti žalobce přiložil ověřený výpis z obchodního rejstříku, prostou kopii zdravotního průkazu, prostou kopii dokladu potvrzujícího zajištění ubytování a prostou kopii cestovního dokladu a dokladu o povolení k pobytu.
7. Dne 27. 2. 2013 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k doplnění všech náležitostí požadovaných podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 2 a § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Konkrétně žalobce vyzval k doložení dokladu o zajištění ubytování, originálu cestovního dokladu a dokladu potvrzujícího účel pobytu na území (v případě žalobce rozhodnutí úřadu práce o prodloužení povolení k zaměstnání). Požadované listiny měl žalobce doručit ve lhůtě 90 dnů od doručení výzvy, přičemž na stejnou dobu bylo

usnesením řízení přerušeno. Výzva k doplnění náležitostí žádosti spolu s usnesením o přerušení řízení byly žalobci doručeny dne 3. 3. 2013.

8. Dne 29. 3. 2013 žalobce správnímu orgánu předložil doklad o potvrzení zajištění ubytování a originál cestovního dokladu, z něhož byla pořízena kopie. Další listiny již žalobce nepředložil. Následně byl vyrozuměn o pokračování v řízení, v němž bylo poté správním orgánem rozhodnuto tak, jak je uvedeno výše.
9. Při ústním jednání před soudem dne 13.2.2020 setrvali účastníci řízení na svých procesních stanoviscích. Zástupkyně žalobce zcela odkázala na obsah podané žaloby a žalovaná s odkazem na obsah napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě uvedla, že nemohla postupovat jinak, neboť žalobce nepředložil klíčový dokument pro rozhodnutí ve věci samé.
10. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“).
11. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 4. 2013, *žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.*
12. Podle § 35 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. 6. 2014, *k žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) až d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 5 písm. b). K žádosti o prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem zaměstnání je cizinec povinen předložit rozhodnutí o prodloužení povolení k zaměstnání, náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a) a d) a na požádání náležitost podle § 31 odst. 5 písm. b). Dále je cizinec povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je na požádání povinen předložit doklad o zaplacení pojistného, uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. Povinnost předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Cizinec je dále povinen na žádost ministerstva předložit v případě změny podoby i fotografie.*
13. Podle § 31 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 4. 2013, *k žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů je cizinec povinen předložit a) cestovní doklad, b) doklad potvrzující účel pobytu na území, c) prostředky k pobytu na území (§ 13), d) doklad o zajištění ubytování po dobu pobytu na území, e) fotografie; to neplatí, pokud bude pořizován obrazový záznam cizince.*
14. Co se týče namítané nezákonnosti rozhodnutí z důvodu nedodržení lhůt stanovených zákonem o pobytu cizinců pro jeho vydání, žalobci lze dát za pravdu v tom, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo vydáno ve lhůtě zakotvené v § 169 odst. 9 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 23. 6. 2014, podle kterého *žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo žádost o prodloužení doby platnosti tohoto víza ministerstvo vyřídí ve lhůtě do 14 dnů.* Tato skutečnost nicméně nemůže vést ke zrušení

napadeného rozhodnutí. Lhůta pro vydání rozhodnutí je totiž lhůtou pořádkovou, jejíž zmeškání nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Se zmeškáním této lhůty je spojen pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 1, 3 s. ř. (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2011, č. j. 9 A 128/2010-33, publ. pod č. 2985/2011 Sb. NSS nebo ze dne 27. 8. 2018, č. j. 5 A 20/2017, totožně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č.j. 7 As 295/2018-37). Zmeškání zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí tedy nemůže samo o sobě zpochybnit zákonnost rozhodnutí o věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce.

15. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že správní orgán postupoval v řízení přehnaně formalizovaným způsobem, a že žalobce doklad o účelu pobytu, tj. povolení úřadu práce, správnímu orgánu včas doložil.
16. Podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř. řízení o žádosti *správní orgán usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.*
17. Výkladem § 66 odst. 1 písm. c) s.ř., který se použije pro řízení o žádosti žalobce (srov. § 168 zákona o pobytu cizinců), se zabýval již Nejvyšší správní soud. Ten ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2016, č. j. 2 Azs 76/2015-24 v bodech 26 až 29 v návaznosti na předcházející judikaturu uvedl, že *„řízení lze zastavit jedinečně tehdy, pokud jsou vady takové intenzity, že právě kvůli nim nelze v řízení pokračovat. Důvodem pro zastavení řízení tedy není jakákoliv vada formální, např. vada v označení správního orgánu, ale pouze taková vada, která svou povahou skutečně brání pokračování v řízení, resp. brání tomu, aby bylo možné žádost z obsahového hlediska projednávat. V posuzovaném případě se jednalo o doklady, které byl žalobce k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání povinen předložit ze zákona (§ 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců). Jejich nedoložení tak ve svém důsledku znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, a proto lze konstatovat, že žalobce neodstraní podstatné vady žádosti. (...) Toto zjištění pak zcela postačovalo pro aplikaci právní normy umožňující zastavení řízení o předmětné žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně přitom nebyl povinen ex officio vést řízení ke zjištění skutečností, které mohly být důvodem pro to, že žadatel požadované doklady nepředložil. (...) Pokud tedy stěžovatel, o své vlastní vůli a s vědomím možných důsledků případné nečinnosti, zůstal v průběhu správního řízení (i přes výzvu správního orgánu I. stupně) zcela pasivní, nelze v následném zastavení řízení shledávat nepřiměřenost tohoto rozhodnutí. (...) Byl to totiž sám žalobce, kdo svým nekonáním správnímu orgánu I. stupně nedal jinou možnost než řízení o žádosti zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Posouzení přiměřenosti dopadů předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců tak bylo z povahy věci vyloučeno.“*
18. Jak vyplynulo ze správního spisu, žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu neobsahovala všechny nezbytné náležitosti, neboť k ní žalobce nedoložil doklad o zajištění ubytování, originál cestovního dokladu a doklad potvrzující účel pobytu na území vyžadované podle § 31 odst. 1 písm. a), b), d) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl k odstranění těchto vad náležitě vyzván a současně byl poučen o tom, že pokud chybějící doklady nedoloží, bude řízení o jeho žádosti zastaveno podle § 66 odst.

1 písm. c) s. ř. Žalobce k výzvě správního orgánu následně doložil jen dva ze tří absentujících dokladů. Přestože tvrdí opak, doklad o účelu pobytu na území (rozhodnutí úřadu práce o povolení zaměstnání) jím předložen nebyl. S ohledem na to, že žalobce žádal o udělení pobytového oprávnění za účelem zaměstnání, bylo rozhodnutí úřadu práce dokladem klíčovým pro posouzení žádosti. Žalobce tedy ve stanovené lhůtě ani později do dne zastavení řízení neodstranil podstatnou vadu žádosti, která bránila tomu, aby bylo možné v řízení pokračovat a z obsahového hlediska žádost projednat.

19. Soud konstatuje, že žalobce správnímu orgánu I. stupně ani po konkrétní a určité výzvě nedoložil rozhodnutí úřadu práce o povolení k zaměstnání. Pokud v žalobě tvrdí, že požadovaný doklad, tedy povolení úřadu práce, resp. rozhodnutí úřadu práce o prodloužení povolení k zaměstnání správnímu orgánu včas doložil, jedná se o pouhé tvrzení, které není ničím doloženo. Soud pečlivě přezkoumal spisový materiál, v němž se však žádné rozhodnutí úřadu práce nenachází; žalobce toto rozhodnutí nedoložil ani v průběhu řízení před soudem. Proto nelze než uzavřít, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem a v intencích shora citované judikatury, jestliže řízení o žádosti zastavil podle § 66 odst. 1 písm. c) s. ř.
20. K tomu lze pro úplnost odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č.j. 7 As 82/2011-81, podle kterého „[p]ovolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů. Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení, tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu [...] Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“ Městský soud v Praze k tomu dodává, že tato činnost musí být nejen fakticky vykonávána, ale rovněž musí být správnímu orgánu prokázáno, že žadatel tuto činnost vykonává oprávněně. Břemeno důkazní v tomto směru leží na žadateli, nikoli na správním orgánu (srov. také rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2018, č. j. 3 A 209/2016 – 27).
21. Soud z výše popsaných důvodů dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalovaná, které však v řízení žádné náklady nad rámec běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 13. února 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu